



Tabor

BOG, NAROD, DOMOVINA!

Brezno - morišče pod Maceljstovo
gorico - Kočevski Rog

EL FORTIN
4-6 • 2001

TABOR je glasilo Združenih slovenskih protikomunistov
TABOR je last in vestnik Tabora DSPB
Mnenje Tabora predstavljajo članki, ki so podpisani od Glavnega odbora
Tabor izdaja konzorcij. Predsednik: inž. Anton Matičič
Urejuje in odgovarja uredniški odbor glasila
Za lastništvo odgovarja lic. Ivan Korošec

TABOR is the voice
of the Confederation of the United Slovene Anticommunists.

TABOR es el órgano de la Confederación de los
Anticomunistas Eslovenos Unidos.
Director: Ing. Antonio Matičič,
Ramón L. Falcón 4158 - C1407GSR Buenos Aires, Argentina
Propietario: lic. Ivan Korošec

Diagramación, armado e impresión/Oblikovanje in tisk:
Talleres Gráficos VILKO S.R.L., Estados Unidos 425
C1101AAI Buenos Aires, Argentina, Tel. 4362-7215
Fax: 4307-1953 - E-mail: vilko@ciudad.com.ar

Registro Nacional de la Propiedad Intelectual N° 321.385

NAROČNINA: Za vse države 20 USA dolarjev

***Dopise, članke, poročila in nakazila
pošiljajte na naslov konzorcija:***
Ivan Korošec,
A. Lanz (C. 24) 4391
1884 Berazategui
Pcia. Buenos Aires, Argentina
Tel./Fax: +54-11-4258-8952



**Svobodni sveta
združite se!
Za Boga,
Narod, Domovino!**

Abril-Junio 2001 • Buenos Aires • April-Junij 2001

PISMO

**SLANCA RADOTA ING. FRANCU GRUMU,
31. DECEMBA 1960**

"Med drugim Ti sporočam sledeče:"

"Line Žagar, stari komunist, gospodar žage na Rakeku je leta 1945 prišel v Trst iskat brata Francija-domobranca.

Ker je Line bratu zagotovil varnost, se je Franci vrnil.

Ta Line je bil potem direktor Slovenija-les, nato pa zastopnik kemičnih proizvodov.

Ob nekem pogovoru ga je Srečko Kobi vprašal: "Koliko bi vi komunisti dali, da bi se pobiti antikomunisti, domobranci in drugi obudili?"

Pa mu je Line odgovoril:

"Ne, Ivan Maček ter vsi ostali stojimo na stališču, da je bilo to potrebno, ker partizani smo bili ob koncu vojne silno slabi.

Ako bi domobranci in četniki takoj po osvoboditvi leta 1945, poprijeli borbo proti nam, bi bili mi absolutno izgubili.

Vsled tega je bilo potrebno vse uničiti..."

Vrhovni poveljnik domobranstva in domobranci na fronti so bili odločni nadaljevati borbo proti partizanom, skupno z vsemi enotami protikomunistov na slovenski zemlji.

Politiki v Ljubljani pa so odločili drugače:

1. Prevzeti oblast in vojsko z novim poveljnikom.
2. Pozvati partizane, da prenehajo sovražnosti in povabiti kralja Jugoslavije, Petra II., da pristane na svobodnem slovenskem ozemlju.

+ + +

Prvo, se je na nesrečo - zgodilo

Drugo se - na nesrečo - ni zgodilo.

Zato je vlada 3. maja - na nesrečo- zapovedala umik...

Zakaj umik---



Zakaj umik?

Ob izidu zadnjih volitev v Sloveniji

Kako je mogoče, da je večina Slovencev pozabila:

Da so komunisti uprizorili največji pokol nad narodom,

da so brezna in kraške jame polne okostnjakov,

da je narod pol stoletja trpel nasilje v vseh mogočih vzvodih?

Kako je mogoče?

Mogoče je, ker je prva demokratična vlada - Demos, namesto poštene lustracije, kot v drugih poskomunističnih deželah, v svoji naivnosti odpustila vse grehe zločinov in nasilja ter celo povabila zločince v gradnjo demokracije (!)

Po tem zgledu se je tudi ljudstvo pobotalo z zločinci in njih zagovorniki, ter jih celo nagradilo s samotolažbo:

"Saj, nazadnje nam je bilo še kar dobro!"

Tako govore tisti, ki so jih prevzgojili za hlapce.

Kondor

*Vsem soborcem, naročnikom,
prijateljem in vsem Slovencem
voščimo veselo Veliko noč!*

*Zveza DSPB - Tabor
in Konzorcij Glasila.*

"Pustite me prosim vsaj, da bo rojen otrok..!"

Ivanko Novak, roj. Škraba, učiteljico iz Hrovače pri Ribnici, so partizani zvečer, 28. maja 1942 nosečo odvedli na "ljudsko zaslišanje" v Sodražico. Ob sramotanju in grožnjah so jo dolžili, da sta z možem Francetom, (ki se je umaknil iz Sodražice), širila

nerazpokoženje do OF. Po sramotilnem teatru so jo odgnali v njeno stanovanje in hišo od vseh strani zastražili. Na glavo njenega moža pa so razpisali nagrado 5.000 lir.

Naslednji teden, v sredo 3. junija, so partizani vdrli v njeno stanovanje, kjer je bila zaklenjena.

Ker nagrada za moževo glavo ni dosegla uspeha, so jo partizani začeli zmerjati, sramotiti in tepsti do nezvesti. Polivali so jo z vodo in jo brcali, da se je zavedla, nakar so jo odgnali v partizanski logor.

Izropano, razmetano stanovanje s krvavimi madeži so pustili v razdejanju.

Rdeči komisar je v logorju med sramotenjem inudarci določil "smrt izdajalcem".

Ivanka je partizane samo prosila, da bi jo pustili pri življenju toliko časa, da bi otrok, katerega je pričakovala z blaženo radostjo materinske ljubezni, prišel na svet.

V odgovor so ji rablji potisnili kramp v roke in ukazali, da si izkoplje jamo.

Z otrokom pod srcem, skrbjo za moža, slabotna od udarcev in težkim krampom, je Ivanka omahnila v razkopano plitvino.

Med brcami in psovanjem, so kričali, naj vstane in koplje, vendar Ivanka je ostala negibna. Roka ji je objemala nerojeno dete.

Ko so partizanski rablji, uvideli, da jo tudi udarci ne dvignejo, je eden njih skocil k njej, z nožem razparal kos plašča in ga ji zategnil okoli vratu ter jo zadavil, kajti rdeči komisar odločil, da "ena baba ni vredna šusa, ker" kugle bomo rabili za druge."

Nato je "osvobodilna vojska" nanjo vrgla njen raztrganplašč in nekaj lopat prsti.

Dne 4. avgusta istega leta so domačini našli njen grob po robu

plašča, ki je štrlel iz zemlje.

Ko so razgrebli plitvino so zagledali izmučeno telo učiteljice Ivanke.

Pri njej so našli pod obleko na prsih nalivno pero in napol strohnelo pismo, ki ga je hranila za moža.

Pred smrtjo, zaprta v samotni sobi, je na zmečkan papir napisala poslednje besede v slovo nerojenemu otroku.

Pismo odkriva krvavi pot matere tiste strašne noči v pričakovanju groze in morečega strahu za nerojeno dete.

To pismo je naše glasilo pred časom že objavilo, vendar ga ponovno priobčujemo, da bi narod, posebno mladi svet v domovini spoznal vso resnico lažne ovobodilne fronte. Takole je napisala s tresočo roko noseča mati, tisto noč strahu, v pričakovanju groze partizanskih rabljev:

"Še nekaj ur in konec bo mojega življenja. O Bog, o žalostna Mati božja in moja mati, ti veš, da umiram nedolžna, kakor je umiral nedolžen Tvoj Sin...

O moj otrok, moj nežni angel! Kako rada bi videla poteze tvojega obraza, drobne bisere tvojega pogleda!

Nikdar ne bom videla tvojega razcvetelega nasmeha, s katerim bi me osrečeval -

o moj otrok - moj nežni beli cvet -!

Nikdar ne bom videla tvojih belih ročic; nikdar jih ne boš stegnil, da mi vrneš sladki objem. Nikdar te ne bom mogla priviti na svoje srce, čeprav si tako blizu srca, nikdar moj nedolžen otrok.

Tam nekeje v objemu gozda bo najin dom, ki ga bo krasilo pomladno cvetje.

Moja usta ti ne bodo mogla peti pesmi ob zibeli - in zibel tvoja bom jaz sama, čeprav tako mrzla in otrdela. Vejeve nad nama ti bo pelo in šumelo ljubečo uspavanko.

O, le mirno spi, moj otrok, saj si tako blizu mojega srca, ki te tako neizmerno ljubi,

vendar te iz objema smrti, to srce, iztrgati ne more -

Le mirno spi, otrok moj, saj ne slutiš, kaj se približuje.

*Z menoj boš umiral - jaz tesno v mislih s teboj--Tedadaj, ko bo konec,
bova skupaj prišla k Bogu.*

*Ko sem te prvič začutila...zaznala pod srcem tvoj nemir,sem
že sanjala, kako te bom prvič ponesla v božjo bližino,da te oblije krstna
voda.*

Oblila te bo kmalu tvoja kri in z mojo ljubečo krujo boš krščen...

*Gledala sem, kako se Kristus pod podobo kruha prvič sklanjak
tebi...Zaman.*

In vendar, moje telo bo kmalu daritveni ciborij...

Ti moj otrok pa hostija v njem...

*Stvarnik sam bo vzel v ljubeče roke hostijo tvojega bitja in ga položil
v*

*svoje božansko srce... Tam moj otrok te bom prvič zagledala, moj
nežni*

*angel; tam bom videla tvoj obraz; tamboš ti gledal svojo mater in boš
prvič zaklical k meni:*

"O, mama!"

*Glej moj otrok, jutro se že bliža. Prva zarja izza gora ga naznanja...za
naju poslednje jutro trpljenja.*

*Ko bo jutro zopet ustajalo, bo brez trpljenja in solza...ustajalo bo pri
Bogu...*

Le mirno spi, otrok moj, saj tvoja mati bdi nad tabo...

*Rdeča zarja že naznanja, da se prebuja dan...in poslednje zvezde
ugašajo v njej...*

*Ura v stolpu že naznanja jutro, ki bo naju peljalo na poslednjo pot...Saj
ne bom sama...z menoj boš ti moj otrok in Marija, kakor takrat s Sinom
na*

Kalvarijo, šla bo z nama...

*V poslednjih zadnjih vzdibih, stala bo pri nama...in potem ponesla
naju v*

večno srečni dom.

*Nibče nama ne bo več kalil sreče..saj bova potopljena v večnega Boga...
v večni božji mir...*

Moj otrok le spi...Marija je pri naju...

Glej...prijajajo...prijajajo..."

Očividec je ob pogledu na mučeniško truplo mlade matere zapisal:

"V rosnem jutru so jo odgnali. Mesec ali dva po strašnem dogodku sem jo videl. Nekdaj tako lep obraz, je bil zdaj zabuhel, sivo plav, okrog vratu je bila zategnjena krpa - - -

Vendar je bilo na njenem obrazu še nekaj lepega - še vedno viden nasmeh, s katerim je umirala. Bil je nasmeh matere, ki prvič zagleda bitje, ki mu je darovala življenje..."



Demokracije brez obračuna s preteklostjo v Sloveniji ne bo



Dr. Ljubo Sirc, profesor ekonomije v Glasgowu, je bil po drugi svetovni vojni zaprt in preganjan. Ne dolgo tega je na Milana Kučana naslovil dve pismi: eno v zvezi s procesom proti Nagodetu in eno o Avnoju.

"Prekipelo mi je, tako kot je prekipelo prijatelju in kolegu Aleksandru Bajtu, ko je napisal Bermanov dosje.

Od leta 1940 se nam komunisti nenehno lažejo, ne zato, ker so lažnjivci posamezniki, ampak ker je varanje del komunistične ideologije.

Še danes nam pripovedujejo, kako so se samo prav oni borili in zahtevajo, da jim zato izkazujemo čast. Da borili so se res, toda borili so se za komunizem.

Tudi nacisti so se borili! Pomembno je kakšni so bili cilji!

Komunisti se nam še danes lažejo, da so se borili za svobodo. V njihovih ustah je že beseda "svoboda" laž, ker jim ne gre za vse splošno svobodo, temveč za svobodo partije- neomejeno oblast. Tako mi je razlagal oznovski polkovnik Niko Šilib v centralnem zaporu.

Nacisti so se izgovarjali, da so višja rasa, komunisti prav tako, da samo oni popolnoma razumejo zgodovino in svet ter vse, kar je potrebno za splošno blaginjo.

Namesto, da bi svet razumeli, komunisti verjamejo največje neumnosti, kar se je izkazalo v praksi, ko je komunizem končno klecnil.

V Jugoslaviji se je ta predrzna naumnost kazala tudi v tem, da so kot "edina pravilna" uvedli dva sistema, drugega za drugim. To bi jim moralo odpreti glave, da so daleč od nezmotljivosti, pa so v svoji domišljiji, zaradi edino zveličavnih idej ubijali ljudi kot po tekočem traku.

Avnoj.

Avnojski sklepi so velika prevara, ker so obljubljali samoodločbo, demokracijo in kaj vem, kaj še vse, medtem ko so bili za komuniste krinka, za katero so se skrivali, ko so uvajali totalitarizem in nemogoč gospodarski sistem. Namesto, da bi jih bilo teh ogabnosti sram, nam jih zadnji generalni sekretar leninistične partije morilcev, lažnivcev in bedakov rine pod nos, češ pogledajte, kaj vse je naša partija dosegla.

Prepričan sem, da se bo še naprej tako spretno lagal, da bo verjela celo sama sebi!

Montirani procesi.

Po šesdesetih letih izkušenj in desetih letih demokracije a la Kučan, je dovolj takih metod in takega mišljenja. Vendar ne gre samo za montirane procese, gre za brezkončno pobijanje in laganje. Gre za to, da nobena beseda ne velja, da nikapljice poštenosti. Gre za to, da se stranke komunističnega nasledstva še vedno trdovratno branijo odpovedati se komunizmu ter ga obsoditi zaradi zločinov in prevar.

SLS-SKD.

Veljaki zbrani v SLS-SKD, ali ne razumejo za kaj gre, ker so tako zaverovani v barantanje za položaje, ali pa bolj nasprotujejo Janši kot pa zadnjemu predsedniku Zveze komunistov Slovenije Kučanu.

Zmedo, ki so povzročili, so jim volilci polačali...

Zgodovinsko vprašanje.

Če Slovenci ne bodo obsodili komunistične partije množičnih umorov, nasilja in prevar, se bodo te strabote zgrnile na njih same.

Tudi mirno skupno življenje vseh Slovencev ni mogoče, če jih del še vedno misli, da je bilo množično pobijanje, prevara in nasilje nekaj dobrega!

Kazenski zakonik

Vojno budodetstvo zoper vojne ujetnike po 376 členu kazenskega zakonika določa da, "kdor v nasprotju s pravili mednarodnega prava ukaže ali stori proti vojnim ujetnikom: poboje, mučenje, nečloveško ravnanje, biološke poizkuse, povzročanje velikega trpljenja... se kaznuje z zaporom od deset do dvajset let."

Tako se kaznuje tudi kdor med vojno, oboroženim spopadom ali okupacijo ukaže ali stori vojna budodetstva proti civilnemu prebivalstvu, člen 374.

Kaznivo dejanje kakršnegakoli vojnega budodetstva nikoli ne zastara!!

**Kdaj bo
oprán
krvavi
zločin...?**



*Bratje naši nepozabni!
Vi nikdar premagana domobranska vojska
Večno živi junaki
Čuvarji resnice
Poroki svobode
Temelj pravice*

*Žrtve sramotne izdaje
In partizanske morije!*

*Vam slava
In večni spomin!*

Vsem prevaranim na Vetrinjskem polju, ki ste verovali v vojaško čast zahodnih zaveznikov, in bili nasilno vrnjeni v roke partizanom - zločincem.

Vsem Vam v domovini trpečim nasilje, mučenja, ječe, krive obodbe in groze smrti ter Vam, ki ste umirali jetniki na tujih tleh s hrepenenjem po domovini,

**Vam
Večno hvaležen spomin**

Svečana izjava pod prisego

Podpisani Franc Kreže, rojen 8.8.1924 v Čemšeniku - Zagorje, stanujoč 52 Moonswood Cre. New Markot, L3Y 2K1 - Canada.

Koncem maja 1945 sem bil vrnjen iz Vetrinja v Teharje, od koder sem se rešil kot mladoleten.

Ponovno sem bil aretiran marca 1947, bil zaprt v Ljubljani, Miklošičeva 9 ter na Igu in v Škofji Loki.

Poleti 1948, ko še nisem bil obsojen, sem bil edini iz naše celice (6 zapornikov) določen za delo.

Poslali so me v dve zaporniški knjižnici. V eni od teh je bil stalno zaposlen zapornik Avguštin. Ko sem prišel v knjižnico je bilo tam veliko knjig, že zmetanih na kup. Izbirali so knjige in jih metali na drug kup.

Po dva zapornika sva nosila "trage" - plošč v podzemko peč na centralno kurjavo.

Požigalo se je knjige 14 dni. Prvi dan podnevi je bilo toliko pepela, ki je padal po cestah, da so potem sežigali samo ponoči.

Pozneje v Škofji Loki sem naletel na zapornice DKD v veliki dvorani gradu in v kapeli.

Kapela je bila še nedotaknjena, oltar in kipi svtnikov so bili še tam. Tekom 3-4 tednov so te zapornice premestili.

Istočasno so nas moške zapornike namestili tudi v dvorano in kapelo. V teku mojega zapore v gradu, sem doživel sledeče:

V dvorani kapeli je bil kot nekak mozaik lesenih vložkov v podobi zadnje večerje. Na ukaz zaporniške uprave so morali zaporniki te vložke iztrgati. Registrirati so morali vsak delček. Govorili so, da bodo stvar prenesli na Brione.

Na tem sem delal en dan.

V grajski kapeli smo morali zaporniki odstraniti vse verske kipe.

Znosili smo vse na dvorišče, razžagali in razbili. Ta les je bil končno za grajsko pekarno.

V kapeli smo morali porušiti tudi oltarje. Dobili smo velika kladiva. Pod prisilo sem udaril po robu glavnega oltarja in odbil kos marmorja. Po tem udarcu se je paznik premislil in rekel, da naj pustimo ta oltar. Oba stranska oltarja so moji kolegi razbili v celoti.

Bilo nas je 16 zapornikov. Milavec, oficir Udbe tudi obsojen.

Demšar Dušan domobranec, Potočnik Vili, Kapus Korl iz Jese-nic.

Frank Kreže

Podpisano v moji prisotnosti, dne 16. aprila 1993 v New Market, Ont. Toronto, Canada - **Dr. Peter Urbanc (Notary Public)**

Knjige bogate grajske knjižnice, katerim je prizanesel celo okupator, so bile za partizane - "reakcionarne" - zato obsojene na grmado.

DA NE POZABIMO...

Ko so v Teharjah partizanski zločinci napolnili protitankovske jarke z domobranci, dekleti, materami in dojenčki — mnogokrat so bili zasuti še živi — so začeli odvažati v naravne udolbine in brezna v smeri Hrastnika in okolice, Laškega, Brežic, Marije Rake...

*Domobranec Opeka Lojze
stoji na zaraščenem
grobišču in kaže smer od
koder so jih prignali nage
in razbite - Smer Hrastnik*



17. maj, 1942 - 2001 Nacionalna ilegala - Korak v pravo smer

Ilegalo je postavila na teren **SLOVENSKA ZAVEZA**, ki je bila najvišji slovenski politični forum pod okupacijo - združenje vseh slovenskih političnih strank.

Moštvo ilegale so sestavljali:

Slovenska legija (tedanja SLS),

Sokolska legija,

Stražarji,

Pobratim in nekaj neopredeljenih fantov.

Kot je bil plebiscit za samostojno suvereno državo Slovenijo zahteva večine naroda, tako je bil nastop Nacionalne ilegale pod okupacijo in komunističnim nasiljem zahteva in prošnja večine ustrahovanega in nezaščitene ga naroda.

Slovenci znamo biti enotni v odločilnem zgodovinskem času.

Škoda, da tej enotnosti sledijo delitve in prepiri, kar je bilo že tolikokrat usodno za domovino, blagor naroda in tisoče življenj.

**SLAVA SPOMINU ODLOČNIH,
katerim je bil narod življenje!**

Kaj pa druga plat?

Revija SIM (Slovenska Izselsljenska Matica) "Rodna gruda", je objavila **"Odprto pismo ortodoksni desnici"** Vere Tratnik iz Ljubljane, pod tem naslovom.

Pismo se v pikrih vprašanjih dotika domobrancev.

Kdo naj bi bili za Tratnikovo "ortodoksna desnica", je njena zadeva, vendar smo sklenili, da ustrežemo želji in odgovorimo tudi na vprašanja takega sloga, kajti kot pravi Tratnikova, da "odgovorov do sedaj še nismo slišali".

V pismu sprašuje:

Kaj bi domobranci prinesli dobrega, če bi Hitler zmagal?"

Gospa, če bi zmagal Hitler, bi bila prav taka nesreča za človeštvo, kot je bila nesreča Stalinova zmaga in njegovih satelitov.

Domobranci nismo pričakovali Hitlerjeve zmage, pričakovali pa smo, da zahodni zavezniki - branitelji človečanskih pravic, ne bodo Slovenije podarili tiranu - komunistu Titu.

"Tudi tega nismo slišali, kaj so oni (domobranci) počeli med vojno."

Domobranci smo branili naše vasi in slovenska življenja pred komunističnimi zločinskimi tolkami.

"Kaj bi počeli po vojni, če bi oni (domobranci) zmagali?"

Če bi slepota zahodnih zaveznikov ne podarila zmage partizanom - komunistom, bi v Sloveniji zavladovalo pravno stanje resnične demokracije.

Ne bi bilo več nasilja in nasilnikov, zato bi tudi domobranci ne bili več potrebni.

"Bi prav tako imeli svojo državo?!"

Gospa, Vi, ki poznate partizanske pesmi, se boste spomnili one

"slavno"-udarne, ki poje:

"...Čez gore polja, po celem svet doni,
SLOVENIJA SOVJETSKA velika bodeš ti".

Zato vemo, da Vam ne pade v glavo misel, da so slovensko državo nam "priborili" partizani.

Slovenska država je plod tisočletne borbe poštenih, zavednih Slovencev, ki so se prizadevali za neodvisno, samostojno, zedinjeno Slovenijo.

Prvo - neodvisnost, smo dočakali, -zedinjenost vse slovenskih pokrajin pa je nam bilo odklonjeno po mednarodni razmejitveni komisiji in želji Slovencev živečih na ozemlju Primorske, Benečije in Koroške, ker niso hoteli v komunistično sužnost "slovenskih boljševiskih tolp" (Izjava britanskega poveljnika 5.Korpusa ob srečanju s partizani v Celovcu, maja 1945).

Svobodna Evropa je že leta 1945 zavračala proletarce s srpom in kladivom.

"Koliko bi nas še bilo?"

Bilo bi 300.000 Slovencev več v domovini in to: Onih, ki so jih partizani pomorili med in po vojni, onih, ki bi se jim ne bi bilo treba umakniti pred komunističnim nasiljem v tujino in tistih izseljencev, ki bi se vrnili v domovino iz tujih dežel, ker bi vedeli, da je doma svoboda in blagostanje.

Bilo pa bi 150.000 manj južnih bratov v Sloveniji.

S spoštovanjem

ZVEZA DSPB TABOR

CLEVELAND U.S. A.

Če ne bi bilo "NOB..."

Britanski parlament je v Londonu zasedal vso vojno. V njem sta bila tudi dva komunistična poslanca.

Toda nikdar ni tema dvema poslancema, niti najbolj ostrim

laboristično-levičarskim poslaneom padlo na misel, da bi službojočega angleškega guvernerja in njegovo policijo na Kanalskih otokih med vojno okupiranih po Nemcih, obtožili kot profašiste, kvizlinge, izdajalce in kolaboracioniste. Njihova služba pod nacisti med vojno je dobila tiho splošno narodno odobrenje.

Po vojni je angleška kraljica Elizabeta odlikovala guvernerja. Zakaj?

Zato, ker je znal med Angleži na otočju preprečiti mišljenje, da "se morajo fašizmu upreti z orožjem".

Nobenega brezglavega upora na škodo prebivalcev ni bilo, še manj pa angleških morilcev, ki bi na slovenski "osvobodilni" način mučili in morili druge Angleže.

Zato na otočju tudi ni bilo vaških straž in domobrancev, ker niso bili potrebni!

Prebivalci so sicer trpeli okupacijo v pomanjkanju svobode, toda, ker ni bilo izzivanja okupatorja, ni bilo talcev, ne požigov, ne Dražgoš...

Zmaga nad nacifašizmom je vseeno prišla tudi zanje in brez žrtev, osmega maja 1945.

V Sloveniji pa smo imeli komunistično, zločinsko OF in deset tisoče žrtev po njeni "zaslugi", za kar so "prenovljeni komunisti" še danes ponosni!

France Krištof

Še en odgovor Veri Tratnik.

Draga Vera Tratnik.

Prebral sem Vaš članek v Rodni grudi: "Kaj pa druga plat?"

Rad bi Vam povedal samo nekaj dogodkov, katere sem preživel v naši lepi Sloveniji. Ko se je začela vojna in so Ljubljano zasedle italijanske čete (1941), so nam Italijani najprej obljubili svobodo in spoštovanje našemu življenju. Dočim so Nemci na Gorenjskem in Štajerskem po zasedbi dali izjavo "Za vsakega nemškega vojaka, bo izgubilo življenje 10 Slovencev!" kar so se tudi držali. Če so zaslutili, da so v gozdovih partizani, so se zapodili in pregnali "banditen" kakor so jih imenovali. V teh predelih je

bilo delovanje partizanov minimalno, ker se v letu 1941ni moglo igrati z nemško vojsko.

Saj so večinoma bežali pred partizani, tako, da so imeli partizani Pod Italijani pa je bilo ravno obratno. Kot vojaki se niso izkazali, kaj proste roke.

Ko je Nemčija napadla Sovjetsko zvezo, so začeli partizani "borbo proti okupatorju", vendar so pobili več Slovencev, kot pa tujih vojakov. Začeli so likvidirati na debelo po Ljubljani in deželi, Tako, da so nam v začetku leta 1942 Italijani prepovedali voziti se s kolesi. Likvidatorji so namreč streljali nedolžne rojake iz koles in se urno odpeljali. No, tudi to ni ustavilo likvidacij s strani Of. Stalno so ponavljali : "Žrtve morajo biti!" - Zakaj -?

Padlo je preko 1200 Slovencev in to je bil vzrok, da so se ustanovile Vaške straže, kot obramba pred partizani.

Vaške straže s slabim orožjem so le malo ustavile pobijanje zavednih Slovencev. Delovele so izključno na slovenskem ozemlju v obrambi proti napadalnim partizanom, ki so s terorjem hoteli doseči zmago komunistične partije.

Ko je Italija propadla leta 1943 so se nekateri vaški stražarji pomaknili v Ljubljano, veliko pa je bilo likvidiranih - Turjak, Veliki Osolnik, Ribnica, Kočevje, Jelendol, Mozelj in drugih krajih po Dolenjskem.

Nemci so zasedli Ljubljano, vendar niso imeli dovolj vojaštva, bilo je očitno, da je za njih vojna izglubljena.

Iz ostankov Vaških straž se je organiziralo Slovensko Domobranstvo Po rednih vojaških pravilih.

Nisem nikoli srečal enega Domobranca, ki bi simpatiziral z Nemci!

Nemška okupacijska vojska se je takrat sestajala iz penzionistov in mladine in kot taka ni bila sposobna izpolnjevati dela redne vojske.

Oznaki, ki so jih imeli Domobranci sta bili: slovenska trobojnica s kranjskim orlom na kapi in kranjski grb na rokavu - znaka Slovenske vojske.

Kot verjetno veste so imeli partizani na kapah peterokrako rdečo zvezdo in rdeče zastave z zvezdo ali srpom in kladivom, kar je bil znak mednarodnega komunizma!

Quisling, ki je bil s srcem in dušo predan Hitlerju in bil zato tudi ubit leta 1945 se ne more istovetiti z Domobranci, ki se niso borili za nemški interes, ampak samo v obrambi pred komunizmom, ki je neusmiljeno pobijal lastne ljudi, ki so bili drugačnega mišljenja.

Vsaka partizanska četa je imela političnega komisarja, ki je imel pravico likvidirati vsakega, ki ni mislil kot on.

Na vseh protikomunističnih zborovanjih so plapolale čiste slovenske trobojnice in moram omeniti tudi to, da sem pogosto slišal, da so sepobegli partizani vključili v domobranske edinice, obratni slučaji mi niso znani.

Organizirani domobranski udarni bataljoni so do poletja 1944 praktično očistili vso Dolenjsko, saj so se morali partizani umakniti na hrvaško mejo. Vozil sem se večkrat s kolono v Ribnico ali Kočevje in to brez vsakih problemov,

Pri umiku iz Slovenije maja 1945 so partizani zaprli most čez Dravo v Borovljah. General Krener je dal povelje Rupnikovem udarnem bataljonu, da most odpre, kar je bilo opravljeno v dobre pol ure. Partizani so večinoma poskakali v Dravo in odplavali, da so se tako rešili.

Če bi zmagali Domobranci Vam garantiram, da ne bi bilo nobenega MASOVNEGA POBIJANJA, kot je bilo to storjeno po partizanih v Kočevskem rogu, Teharjah, Podutiku in mnogo drugih krajih širom Slovenije. Nemci tudi niso pobili svojih SS vojakov.

Komunistična partija je odgovorna za 147 milijonov človeških življenj. 67 milijonov je bilo umorjenih v Sovjetski zvezi in njenih satelitih (Jugoslavija). Za 80 milijonov pa je odgovorna Kitajska.

Še eno omembo imam. Moj svak je bil poročnik pri hrvaških Domobrancih;

Je namreč Hrvat in je pred 4 leti dobil iz Hrvaške medaljo z deklaracijo v kateri se hrvaška država zahvaljuje njegovemu sodelovanju pri hrvaških Domobrancih za časa druge svetovne vojne. Sliko sem pokazal bivšemu predsedniku državnega zbora dr. Janezu Podobniku ki mi je dejal: "Veste, kaj takega pa ne morete pričakovati od naše vlade."

Lep pozdrav!

Dušan Maršič,
Cleveland.

Spomini domobranca Kokalj Janeza

V dveh odlomkih objavljamo težko zgodbo mladega domobranca, Kokalj Janeza, doma iz Bišč pri Ihanu na Gorenjskem, vrnjenega iz Vetrinja in v Teharjah vrženega v klet "bunker" med vrnjene domobranske oficirje, na katerih so partizanski rablji preizkušali vsa satanska mučenja.

Janez izhaja iz trdne kmečke, globoko verne krščanske družine, ki ni mogla Boga zamenjati za Stalina in krščanske duhovnike ne za komunistične agente in komisarje, ki so učili rdeči evangelij.

Janezov oče je bil ustanovni član Orla v Ihanu, cerkveni pevec, ključar, občinski odbornik in član SLS. Bil je vsesplošno delaven in razgledan. Kot zaveden Slovenec, je takoj po okupaciji podpiral borbo za svobodo, toda kmalu je spoznal kaj se skriva za partizansko masko lažne OF.

Njegov iskren, pošten, globoko zaveden in versko odločen značaj je bil komunistom v napotje, zato so se ga hoteli znebiti.

Na nemško komando je prišla ovadba, "da Franz Kokal podpira partizane."

3.marca, 1944, je skupina gestapovcev obkolila hišo, aretirala očeta in ga odgnala v zapor v Kamnik. Ko se je čez dva tedna vrnil, so komunisti odločili, da se ga znebijo z atentatom.

Ker je bil oče France ugleden in spoštovan možakar, znan daleč naokoli, so komunisti iskali priložnosti in načina umora, da ne bi bilo "ljudskega razburjanja."

Z lažno propagando in klevetanjem so ga hoteli umazati pred občani.

Pet mesecev po gestapovski aretaciji ga je partizanski atentator čakal zvečer skrit blizu hleva. Oče ga je opazil in se vrgel na tla, da je zločinska krogla zgrešila.

Drugi dan je po vasi že krožila novica, da so ga ubili.

16. sept.1944 zvečer so partizani spet prišli in trkali na vrata.

Ko so jim domači odgovorili, da naj pridejo "jutri podnevi,"so partizani razbili vrata in vdrli v hišo..

Poleg staršev so bile doma štiri hčere, sinov ni bilo.

Starejši sin France je bil v nemški vojski, šestnajstletni Janez pa pri Domobrancih v Domžalah.

Oče je bil že v postelji. "Vstani, greš z nami!", je velel oni, ki so ga klicali "tovariša."

Oče jim je odgovoril, da ne gre, ker ve kaj ga čaka.

"Rajši me kar tukaj pobijte, da bo družina vsaj vedela kje sem."

Mama je prosila partizane, naj jim vse poberejo, le moža in očeta naj jim puste živega. Pa ji je partizan odgovoril, naj bo kar mirna, da bodo tudi po vse drugo prišli.

Ker oče ni popustil, so šli partizani ven na posvetovanje.

Mama in hčerke z atom so med tem na glas molili Kesanje, O Gospa moja in zdihljaje: "Jezus, Marija, Jožef, naj z vami mirno izdihnem svojo dušo."

Bili so trenutki smrtne groze, čakajoč partizanskega rablja.

V hišo se je vrnil en sam partizan z brzostrelko in še enkrat pozval očeta, da gre z njimi.

Ker je bil oče odločen, da ne gre, je partizan nagnal mater in hčere iz sobe, nameril brzostrelko in sprožil rafal očetu v glavo.

Po tem zločinu so partizani pretaknili vso hišo in pobrali vse kar jim je prišlo pod roke.

Družina je bila prisiljena zapustiti mrtve stene, nedolgo prijaznega doma in se preseliti v Domžale.

Mladi Janez, ob vsej vzgoji v pošteni družini, cerkvi in prosvetnem domu ni mogel, da bi se pridružil tolпам, ki so poveljevale tirana Stalina, do nedavna pa še iztegovala desnico tiranu Hitlerju.

Po dvakratnem iskanju doma, so ga partizani hoteli nasilno mobilizirati v svoje vrste.

Pristopil je k domobrancem v Domžalah in bil purš kurata Borisa Kerca.

9. maja 1945. so se postojanke Domžale, Dolsko in Št. Vid pri Moravčah umaknile pred internacionalnimi komunističnimi hordami proti Ljubelju.

Poslušajmo Janeza z njegovo zgodbo, ki je težka in boleča, kot nezaceljena rana:

"Menda smo bili zadnji domobranci, ki smo šli skozi Ljubelj. Pri Sv. Ani sem čudežno preživel. Mina, ki je ubila Ivana Mežnarja in ranila pet drugih domobrancev, je bila tudi meni namenjena. Bog je odločil drugače.

Za transport iz Vetrinja sem bil določen 28. maja dopoldan. Ker pa je zmanjkalo tovornjakov, smo odšli popoldan.

Tisto jutro me je prijatelj soborec ustavil: "Janez, sanjal sem, da domobrance vozijo v Jugoslavjo, ne v Italijo."

Zares so se začeli pojavljati dvomi in razburkljive govorice po taborišču.

Šel sem k polkovniku Mirku Bitencu, čigar purš sem postal v Vetrinju in ga vprašal kaj je na stvari. Odločno mi je odgovoril:

"To je nemogoče, Kokalj! Če bi imel kak dvom, ne bi pošiljal mojih dveh sinov v nevarnost!"

Pomiril me je. Zato smo tisto popoldne šli na tovornjak, oba njegova sinova in jaz.

Pot do Celovca je bila v redu. Ko pa smo v mestu zavili na desno proti Pliberku, je bilo sumljivo.

Ko smo prišli do Pliberka, dober streljaj od postaje, so tovornjaki obstali.

Da se je dvom še povečal, smo opazili vedno več angleških vojakov z brzostrelkami in mitraljezi, ki so nas obkoljevali.

Še vedno slišim pripombo Smoletovega Ivana, še na tovornjaku. Vrokab je držal zemljevid in zmajeval: "Od tu, edina pot v Italijo gre skozi Slovenijo..."

Morda je minula ura čakanja in negotovosti, ko zaslišimo mrzlo povelje: "Dol s kamijonov in v vrstah na postajo!"

Na postaji so nas čakali partizani - - -

Ni je besede, ki bi mogla opisati grozno razočaranje.

Rad bi, da bi bila to težka, moreča sanja, pa je bila kruta resnica, ki je žgala v dušo in davila grlo.

Nekdo za mano je polglasno vzdihnil: "Moj Bog, zakaj si nas zapustil?"

Živi v rokah partizanov, naših smrtnih sovražnikov in to brez strela, brez upora, brez vprašanja tistim, ki so nam poveljevali na tovornjake - - !

Ne desetina, četa, bataljon, cel polk - - - moj Bog!

Na postaji v Pliberku so bili partizani bosanske narodnosti, kateri so z nami postopali še kar človeško, le ure in nalična peresa smo jim morali oddati na povelje, ali pa so si sami lastili. Ta "oddaja" je trajala do poznega popoldneva, ko smo bili že vsi domobranci zaplombirani v živinskih vagonih.

Skozi zamreženo lino v vagonu je rdečilo zabajajoče sonce, ko je vlak potegnil proti Slovenj Gradcu.

Na postajo smo dospeli, ko se je rablo danil za nas novi dan v oblasti rdečih.

S postaje so nas gonili v tamkajšnjo vojašnico, kjer smo bili zaprti tri dni, brez vode in vsake brane. Tu so nas popisali: ime, čin v vojski, kraj vojaške službe in morda še kaj. Takoj so ločili oficirje od nas, med njimi tudi starejšega sina polkovnika Bitenca, ki je bil bogoslovec ter kurata Borisa Kerca. Ta nam je še preje podelil vesoljno odvezo. Na splošno smo v tej kasarni veliko molili rožni venec, kateri nam je bil v tolažbo in oporo.

Tu so nam partizani začeli krasti na debelo. Svak Ivan Klemenčič, ki je bil tudi na tem transportu mi je dejal, da so jih partizani izgnali iz sob, vso prtljago pa so morali pustiti v sobah. Ko so se čez čas vrnili, v sobe ni bilo nikake prtljage več.

Na praznik Sv.Rešnjega Telesa so nas pognali iz kasarne in



napotili nazaj proti železniški postaji v Slovenj Gradcu. Ivan Rode je dejal, da take procesije Sv. Rešnjega Telesa še ni bilo.

In bo držalo mislim, da v nobeni procesiji se ni tako in toliko molilo kot takrat - - -

Spet so nas nagnetli v vagone in odpeljali proti Mislinjam. Bili smo že zunaj trga, ko se je vlak ustavil. Železniška proga je bila razdrta. Spodili so nas iz vagonov, bila je že noč. Gnali so nas peš 12 km proti Velenju.

Na tej poti bi nas lahko veliko ušlo. Zaradi partizanskih straž ne bi bilo težav. Toda bežati kam?

Med nami vrnjenimi je bilo veliko civilov in nekaj družin z otroci. Kaj bi partizani naredili civilom, če bi nas več pobegnilo?

Na tej poti so bili partizanski stražarji bolj utrujeni kot mi. Stražarju, ki je šel ob meni sem pomagal dobro uro nositi mitraljez. Tudi drugi domobranci so pomagali stražarjem nositi težje orožje - - -

Večkrat, ko je kateri domobranec izginil v gozd ob poti in je listje zašumelo, me je stražar vprašal v jeziku južnih bratov, kaj to pomeni? Pa sem mu odgovoril: "Pa ono bio je zec" in bil je zadovoljen.

Tudi mene je mikalo, da bi se utrgal v gozd, vendar brat France ni hotel pobegniti. Skrbelo ga je, kaj bo z našimi, ko pridejo za nami.

"Sicer pa, nekaj dni bomo zaprti, potem pa nas bodo izpustili, saj nimam nič na vesti", se je tolažil.

Že omenjeni svak Ivan Klemenčič, ki je tisto noč tudi pobegnil, mi je pozneje pravil svoj žalosten primer. Z njim je hotel pobegniti tudi njegov mladoletni brat, da bi šla skupaj, pa ga je sam Ivan pregovoril, naj raje ostane in ne beži. kajti to je zanj bolj varno. Itak je mladoleten in je bil pri domobrancih samo nekaj mesecev.

Kljub mladoletnosti je bil ta brat pozneje umorjen..

Ivan Rode, France Gregorin in še nekateri pa so fante na vso moč silili naj zbežijo in ne zapravijo te zadnje priložnosti za rešitev.

Po štirih ali petih urah smo dospeli do postaje v Velenju. Tu pa zopet v vagone.

Zjutraj 1. junija je vlak zapeljal na Celjsko postajo - - -

(Konec prihodnjič.)

Komunistična kolaboracija

Povabilo Nemcem

V knjigi Podbevškove "Sv. Urb" kjer je po Sajetovem zgledu in zapovedi partije nagrmadila laži in obrekovanj, je med drugim zapisala:

"Večina klerikalno usmerjenih vaščanov je hvalila boga, (po njenem se Bog piše z malo, tito pa z veliko) da so kraje poljske in dobrunjske občine zasedli Italijani, ki niso posebno

dobri vojaki, so pa pobožni in papeža imajo, ki bo že gledal na verni slovenski narod.

Vse drugače so sodili o Nemcih, o katerih so že vedeli, da preganjajo celo duhovnike in redovnike.

Vsi reakcionarji pa niso bili tega mišljenja:" (Podbevškova tu imenuje komuniste "reakcionarje" in nadaljuje:)

Ko so dobrunjsko občino že zasedli Italijani, so nekateri za Hitlerja navdušeni kratkovidneži obiskovali Nemce, ki so se utrdili na določeni meji v sostrških in kašelskih hribih."

"Navdušeni kratkovidneži", imenuje komuniste-izdajalce, ki so bili Hitlerjevi prijatelji, kakor Stalin, ob nemški okupaciji. In niso bili "nekateri". Po nalogu KP vevško- zadvorskega gnezda Kardelja, Kidriča, Mačka, je njih zvesti učenec Pavšič organiziral pohod vevško- zadvorskih komunistov do nemške meje, s prošnjo prijateljem Nemcem, da "nas vi zasedete. Vas imamo radi, ker ste boljši vojaki in ste proti papežu in farjem."

Ljudje po vaseh niso razumeli tega početja zadvorskih komunistov, ki so se trkali na prsa, da so oni sabotirali jugoslovansko vojsko, poveljevali pa Nemce, ki so jih osvobodili "slovenskih klerikalcev". Nemcem na mejo so nosili darove, pijačo, jedi, s pozdravom stegnjene desnice.

Ob toliki prijaznosti so prepričali nemškega poveljnika pri Pečarju, da je poslal del svoje posadke v Zadvor, kjer so bili sprejeti s cvetjem in vzkliki Furerju.

Po italijanski intervenciji iz Ljubljane so se morali Nemci po nekaj dneh umakniti na prejšnjo divizorno linijo.

Vse je spet ostalo po "starem", propaganda komunistov za Nemce pa se je stopnjevala vse do Hitlerjevega napada na Sovjete.

Še pomnite Zadvorci -?

Občan

Spomin bolečine

Na Michigan Avenue se razvija parada v čast in spomin padlim Amerikancem.

Spomin se je ustavil na Vetrinjskem polju. Zadnjo nedeljo, predno so odšli za vedno, so naši fantje bili pri sv. maši innato zravnano odkorakali v strnjenih vrstah, prvič in zadnjič ponosno skupaj, kar jih je bilo v Verinju.

Tega prizora ne bom pozabil nikoli.

Naša zemlja Koroška, zibelka slovenstva je bila tisočem pot na Golgoto v mučenje in smrt, preostalim pa korak na tuje.

Če se prav spomnim, smo še pred tisto nedeljo dopolnili seznam Dobrovoljcev in ostalih mobiliziranih članov Slovenske legije, vendar tega nismo predali Angležem.

Pred tem pa je angleški komandant zahteval seznam vseh Domobrancev, katerega smo mučno sestavljali in nato predali naslednji dan. Imen je bilo manj, kot je bilo domobrancev v resnici, ker sem v zadnjem hipu zadržal imena Tehničnega oddelka, Novomeškega bataljona, nekaj manjših edinic in domobranke policije.

Angleži se niso zmenili za točnost seznama, ker so tako imeli namen poslati nazaj in predati komunistom "en masse". S titovcisi imeli sklenjen "package deal". Tak primer je bil tudi s Hrvati v Velikovcu in z Rusi v Lienzu.

Niti niso iskali posameznikov, kar je dokaz, kako grobo in brezobzirno so Angleži pristali in izpeljali ta zločinski podvig.

To je bil premišljen in načrtovan politični umor!

Drčar.

Pokončanje borcev

(Iz Sonetnega venca).

VII

Grobov je molk, iz njih se zarja dramí,
rjoveč je molk prsti, ki napolnila
nešteta brezna trupel nametanih.
V očeh jim prst in v prsib prst jib stiska.

V Grabovem, Tebarjih, v Krimski jami,
v Jelendolu, Rogu bdi gomila
čuječih mož na zadnji mrtvi straži.
Ognjeni meč nezvanim pot zapira.

"Na svatbo, bratje moji ste pozvani.
Nocoj pri nas je pir krvi, ne vina.
Razli peneči sok čez svod majavi,

čez ves obzor naj teče reka živa!"
In zemlja pije kaplje darovanih,
a cvetje iz krvavih srag vzklija.

VIII

A cvetje iz krvavih srag vzklija,
krvavi blagoslov po zemlji naši
so vetri posejali, mučeniška
sprejema trupla zemlja v pokoj zadnji.

*Zdaj mi smo bilje trav in polja žitna,
drevesne krošnje, vsa prelest v zarji
bodočih juter, božja večna lira,
vesoljni zvon, pojoč spev zvezdni ubrani.*

*Življenje pada, pokošena žita
s prstjo se v mračnem krilu zrnje brati,
v tisočero cvetje mlado vznika.*

*Sanj blodnih plen iztrgan roki blastni,
iz prstov grabežljivih moč izvita,
list gore naše blazni ogenj pali.*

France Balantič

Zadnje sonce

*Dočakal zadnji sem naliv svetlobe,
poslednjo mlačev zrelih sončnih snopov,
razmršeni lasje odmrlih šopov,
leže v skednju luči brez tesnobe.*

*Mlakuže senc so vedno ožje, ožje,
vse tišje žalost v svetlem srcu plivka,
kaj bi z britkostjo ob slovesu bilka,
zdaj pridi Smrt, odvrgel sem orožje.*

Zakaj - - - ?

*Mi smo odšli
brez slovesa in brez ponosa,
ker tako je velel
- - - ukaz.*

*O domovina,
vse smo ti dali:*

*Sanje mladosti,
želje srca,
nemir brepenjenja,
korajžo in drzne podvige.*

*Zate
šli smo skozi
viharje
in srečanja
s smrtjo v očeh.*

*Za triumf
smo bili prodani.
v sužnje brezpravne izdani,
osramočeni,
ponižani,
razbiti in mučeni,
nagi,
živi in ranjeni
v brezna zmetani.*

*O DOMOVINA!
Zakaj- - - ?*



Še o usodi slovenske ljudske pesmi

Prebral sem knjigo 10. kongres ZKS, Ljubljana 1987. V njej so objavljeni predvsem prispevki, ki so bili prebrani na kongresu ZKS 1. 1986. Od teh neposredno zadeva etnologijo samo eden, pa še ta delno. Gre za t. im. Razpravo Bojana Adamiča, kjer modruje o usodi ljudske pesmi (str.631) v nekem kraju "prav blizu Ljubljane" (imena ne omenja).

Zgodilo se je na neki avdiciji, da otroci - in precej jih je bilo na tej preizkušnji - niso zapeli in poznali niti ene narodne. To nas je precej presenetilo in smo vprašali, kako to?

Vzroki so različni. Otrokom jih ni pela mama, v šoli niso imeli pevskega pedagoga, preveč poslušajo radio, ali gledajo TV, ali pa jim je bolj ideal polka, valček, rock-and-roll."

Toda odgovor, ki smo ga dobili, je bil ne samo drugačen, nego predvsem nepričakovan: "Narodne pesmi so med vojno peli belogardisti, torej so belogardistične." In kdo je to rekel? Njihovi politični vodilni možje!

To je resda le majhen, ekstremen detajl, ki pa kar dobro pokaže, koliko in kakšno politiko (če smemo to tako imenovati) vodimo komunisti ..."



Človek, ki je reševal življenja



15. februarja je minulo 20 let, kar je v Clevelandu v 87. letu starosti umrl ugleden zdravnik in veliki dobrotnik slovenskih beguncev, **dr. Valentin Meršol**.

V zgodovini se ni zapisal le kot izvrsten strokovnjak, predvsem se je zapisal, zaradi svojega odločnega posredovanja pri angleških vojaških oblasteh, da so ustavili vračanja beguncev iz vetrinskega polja v komunistična taborišča smrti.

Dr. Valentin Meršol je tako rešil kakih 6.000 civilnih beguncev tragične smrti, ki so jo bili deležni domobranski vojaki.

Valentin Meršol je bil rojen v Radovljici 22. februarja 1894.

Gimnazijo je študiral v Zavodu sv. Stanislava v Št. Vidu-Ljubljana.

Pozneje kot študent medicine se je v prvi svetovni vojni udeležil ruske fronte. V Karpatih so ga zajeli Kozaki in tako je v ruskem ujetništvu preživel 5 let. Tam si je pridobil medicinsko prakso in leta 1924 diplomiral v Pragi. Za odličen uspeh je prejel ameriško Rockefellerjevo štipendijo za nadaljevanje študija na Hopkins Univerzi v Baltimoru.

V domovino se je vrnil kot priznan zdravnik in bil izbran za zdravnika kraljeve družine.



Major Paul Barré

Nova svetovna vojna je preprečila mnoge njegove načrte. Veliko je pomagal vsem, ki so jih okupatorji preganjali, med temi so bili številni zavezniški piloti, ki so jih rešili domobranci.

Kljub vsemu je Meršol odločil, da se umakne pred internacionalnimi boljševiskimi hordami.

Z družino je spremljal vlak z domobranskimi ranjenci, ki je obstal v Lescah. Kdor je bil toliko pri moči, se je uvrstil v kolono, ki jo je uredil in srečno vodil proti Tržiču domobranski ranjenec, častnik Korošec.

Na Vetrinjskem polju je Meršol postal vodja civilnega taborišča.

Ob vračanjih domobrancev je Meršol pridobil kanadskega majorja Poul Barreja, da sta šla skupaj do maršala Aleksandra, da bi rešila civilne begunce.

8.junja je prišlo povelje: "Nobenih evakvacij več", ki je veljalo za vse britansko zasedbeno področje v Italiji in Avstriji.

Pozneje je dr. Meršol z družino emigriral v Cleveland, kjer je odprl zasebno ordinacijo in bil tudi zdravnik v mestni bolnici.

Dr. Valentin Meršol je bil naše gore list, močno zaveden- dobronik naroda - Velik Slovenec!

Slovenija pravna država -?

Sodni proces proti domobrancu Vinku Levstiku je nenavaden predvsem zato, ker za njim stoji državni tožilec.

Desetletja je tožilstvo poznalo Levstikov naslov v Rimu, pa ga niso našli, niti skušali doseči izročitve od Italije. Levstik lahko zaradi pravno nekorektnega ravnanja na sodišču v

Strasbourg povsem utemeljeno iztoži milijonsko odškodnino.

Toda prepustiti se je logiki pravne države. Zato pa se, sodeč po odzivih javnosti in pismih ljudi, močno povečuje zanimanje za "stare procese", kajti Levstiku utegnejo slediti neobravnavani, neprimerno bolj obremenilni dogodki, na primer zločini Mitja Ribičiča, Zdenka Roterja, pravzaprav številnih akterjev povojnih civilnih zaporniških mučenj, protipravnih dejanj, teptanja človekovih pravic, nemara zločinov zoper čoveštvo. V bistvu je samo vprašanje časa, kdaj se bodo še živeči poznavalci in žrtve otresli strahu ter uporabili aparat pravne države, za katero so zdaj dobili sporočilo, da je postala dejavna, delujoča in predvsem dosledna. Če je seveda temu verjeti?

Janez Markeš (Mag)

Zavezniški padalci pri slovenskih četnikih

V Taboru, november-december 2000 je objavljeno nadaljevanje gradiva "Iz arhiva SLS", ki govori o zaščiti, katero so domobranske enote nudile zavezniškim padalcem, sestreljenim na ozemlju t. im. Ljubljanske pokrajine.

Načelno je stvar pravilno zastavljena: domobranci so te ljudi reševali in pri tem pogosto tvegali lastno varnost in življenje. Na skrivaj so jih odpremljali v četniške odrede.

Največkrat je to bil Notranjski četniški odred.

Ker sem bil od zgodnjega poletja 1944, pa do konca vojne član tega odreda, so mi ti dogodki poznani in v dobrem spominu. Rad bi popravil nekaj netočnosti tega poročila. Poročilo obsega 6 točk:

1.-William Ludwig - Stric. Poročilo v zadnjem odstavku pravi: "...Z njimi (četniki) skupaj se je boril proti komunističnim partizanom, ko je spoznal njihovo uničevalno delo."

Ko so partizani presenetili četnike - Gorenjski odred, v katerem je bival Stric v vasi Samotorica, so se četniki umaknili. Ko je bila vas ponovno zavzeta po četnikih, je Stric ugotovil, da je izginila njegova letalska uniforma. Ta partizanska "kraja" ga je silno razjezila. Od tedaj je bil odločno proti partizanom, toda orožja ni sprejel in nikoli ni sodeloval v nobenem spopadu s partizani.

Po Samotorici se je preselil v Notranjski odred.

2.-Robert Davis -Bob. Bil je zelo miren fant iz države Alabama.

V Gorenjski odred je prišel skoro istočasno kot Stric, toda ločeno. Z njim je prispel tudi Novozelandčan Taylor. Pozneje sta odšla v Notranjski odred.

3.- Morris Brash. Ko je po Božiču 1944 prišel v Notranjski odred, je v odredu že bila posadka bombnika, ki je odskočila na božični dan. Ker je bil Brash najstarejši po činu je prevzel komando nad celotnim zavezniškim vodom v odredu.

4.- To poročilo je vprašljivo. 22. decembra 1944 je bil Notranjski odred na Leskovcu nad Višnjo goro, zato je težko verjetno, da bi domobranska patrulja iz Horjula tja pripeljala 4 zavezniške padalce. Tisti dan se nam ni pridružil

noben padalec. Je pa ta skupina omenjena tudi v drugih virih.

5.-Max Reed, Avstralija. Človeka s tem imenom ni bilo v Notranjskem odredu. Ni pa izključeno, da se je za tem imenom skrival Charlie Taylor.

6.-Skupina, ki je odskočila za Božič nad Višnjo goro, se je do večera znašla v Notranjskem odredu. Da bi bil med odskokom ubit en letalec, je možno, vendar se tega ne spominjam.

Med Božičem in Novim letom 1945 je šla posebna patrulja v kateri so bili tudi vsi Američani, v Temeniško dolino pregledat teren, če bi se moglo tam spustiti ameriško letalo, ki bi letalce odpeljalo nazaj v Italijo.

Takrat smo imeli zvezo z Mibajloviževim štabom v Srbiji, oni pa z zavezniki. Če ne bi prišlo do nemške akcije na Notranjski odred na Novega leta dan 1945, bi se letalci srečno vrnili na svojo bazo Foggia v Italiji.

Potem sledi poglavje, ki govori, da so poslani Angleži in Američani v odrede JV (jug.vojske) imeli na izbiro, da lahko gredo h partizanom. Padalci so se odločili, da sprejmejo gostoljubje JV.

To je bilo verjetno kje v Srbiji, v Sloveniji gotovo ne.

Ko je posadka letala, zadetega neke nad Brnom v Češkoslovaški, odskočila nad Višnjo goro, so bili letalci oblečeni v "pilotske pajace" ter obuti v težke, gumijaste škornje z električnimi baterijami. Po pristanku smo jim ponudili orožje in primerno obleko. Oboje so odklonili, kar nam ni bilo po volji. Pozneje so nam razložili, da v teh uniformah so bili "ameriški letalci". Če bi se preoblekli bi veljali za vobune in Nemci bi jih lahko na mestu postrelili.

Iz istega vzroka so tudi orožje odklonili.

Povsem nejasno nam je bilo, kaj si ti padalci mislijo o naši vojski, ker niso dajali nobenih izjav.

Da bi se pa ta zavezniška skupina, (bilo jih je 14) borila na naši strani in v tem "prednjačila", je pa popolnoma netočno.

Vse navedbe o zadržanju padalcev v omenjenem poročilu so vzete "iz arhiva SLS in naj bi nakazovale tudi medvojno zadržanje političnega vodstva nekomunističnih Slovencev.

Kazalo bi na to dejstvo posebej opozoriti, ker nima nobenega smisla vzdrževati neresnično mišljenje, da je med političnim vodstvom v tujini in onim doma ter vojaškim vodstvom v domovini, obstajala neka učinkovita povezava. To enostavno ne drži.

P.Borštnik.

Spomini na tiste dni

(Nadaljevanje)

I. junij - petek

Zbudim se od strašnega vpitja, ki prihaja od zunaj. Stojimo na celjski postaji. Poslušamo, kaj se dogaja. Vrata vagona se odpro.

To niso vrata vagona, to so vrata v pekel.

Na vsaki strani vrat stoji po en partizan. Da prav ste slišali, partizan, Slovenec, s kolom, ali nečem podobnim v roki in samo udriha, udriha po nas, ki skačemo iz vagona. Nič ni važno kam pade.

Imam srečo, nobeden me ni dosegel. Strašno psovanje, vpitje, zmerjanje. Kot, da se nas bojijo, pa zato toliko vpitja in udarcev.

Na postaji še vedno piše Cili, niso še imeli časa sneti nemškega napisa, ker so bili "zaposleni" z nami.



Hrastnik - spodaj Igričnikova kmetija, zgoraj morišče

Podijo nas na prostor desno pred postajo.

Komanda: "*Lezi! Poljubi slovensko zemljo!*"

S šnolo opasača jo dobim po glavi, da se mi zabliška.

Premalo sem potisnil nos v prah.

Sledi povelje: "*Vsi od kaplarja, do generala naprej!*"

Koliko jih izstopi ne vem, nekaj jih ima še čine. Oddeljijo jih posebej. Pretepanja, zmerjanja, psovanja in lažnih obdolžitev ni konca.

"*Lezi! Diž se!*" se ponavlja, menda so vsi partizani komandanti.

Ne spomnim se točno, kdaj smo morali odvreči kape in opasače.

Ko se utrudijo kričanja in je "spejem" končan, nas postrojijo v štiristope. Na obeh straneh se postavijo stražarji, samo ne tisti od včeraj, ki so se obnašali še kar človeško. Napotimo se proti centru mesta skozi podvoz proti teharski cesti.

Mesto Celje je kot izumrlo. Redki so, ki jih srečamo. Ali je tako zgodaj, ali pa so se meščani poskrili in opazujejo izza zaves.

Stražarji nas priganjajo:

"*Alo upite! Mi smo bela garda, izdajalci in morilci slovenskega naroda! Mi smo tisti, ki smo partizane tokli! Mi smo tisti, ki smo ropali slovenskega kmeta! Mi smo belčki! Mi smo...*"

Če koraka stražar vstric tebe, vpiješ pač nekaj nerazumljivega -

"Vi ste izdajalci in morilci slovenskega naroda! Mi smo revčki..."

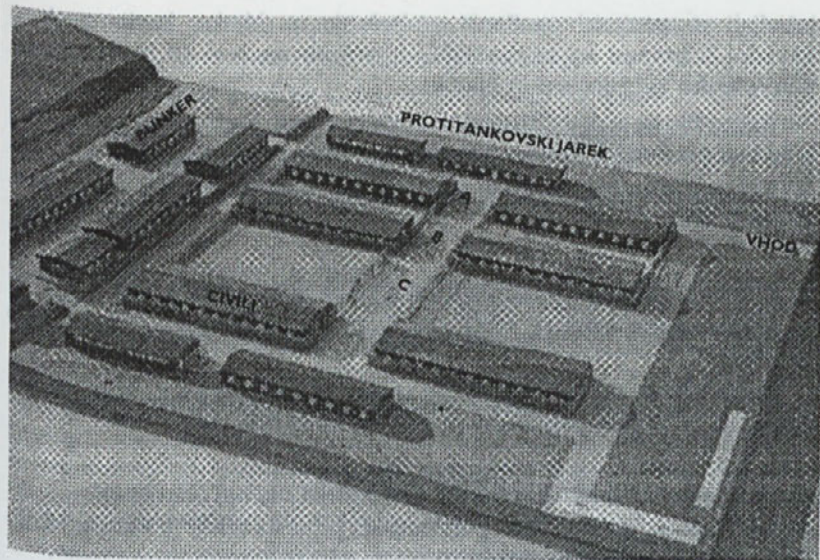
Ko stražar zaostane, utihneš in si obrišeš krvavo čelo, lice, primeš za ramo, če je zlomljena.

Vendar stražarji udarjajo naprej in nazaj, posebno z opasači. Za kar so jim naše glave prosta tarča.

Na čelu vrste jezdi partizanski oficir. Lahko bi to bil Škulj, ki je imel veliko rajši konje kot ljudi.

Ko dospemo do Teharja, zavijemo z glavne ceste levo proti Bukovžlaku. Zvonik stare cerkve še vedno stoji tam na ovinku, še dober kilometer po klancu navzgor in dolga vrsta obstane.

Smo pred nekakšnim taboriščem - barake. Vse je ograjeno z mrežami in visoko, široko bodečo žico.



Taborišče Teharje (maketa)

Sem skoraj med prvimi. Odštejejo jih dvajset, potem pa s stražarji v diru v dvorišče med barakama, posuto z grobim ostrim šodrom.

Postavijo nas v dve vrsti. Malo naprej leži nekdo na tleh. Tisti oficir, ki je jezdil na čelu vrst, pa gazi po njem s konjem. Kdo je uboga žrtev? Nikogar ne poznam..

Tistega na tleh, ne vem, če je bil še živ, morata odvreči dvadomobranca nekam za barako.

Stražarji so odšli.

Spet prideta dva partizana oficirja posebne sorte in hinavsko prijazno sprašujeta: "Kdo je iz Kamnika?"

Vse tiho.

"Kdo je iz Novega mesta?" Spet tiho.

"Kdo je iz Ljubljane?"

Pa si mislim, če jaz ne poznam tebe, ti mene verjetno tudi ne, ostanem lepo tiho. Morda me je pa to rešilo posebnega mučenja, namreč, če so koga prepoznali, so ga vrgli v "bunker", v skupino oficirjev in podoficirjev.

"Bunker" je bila mesarska klet pod barako, kjer so se partizanski veljaki

izživljali v grozotah mučenja - obešanje na kljuke, kavlje z glavo navzdol. Z žrtvami so se naslajali, da so jim na čelo in lica vrezavali peterokrako zvezdo, srp in kladivo.

In zgodilo se je, kar človek ne bi mogel verjeti. Partizan je našel v vrsti, ki je bila pred našo, svojega sorodnika, morda je bil mlajši brat.

Kako ga je zmerjal in tepel, da se opisati ne da! To je treba samo videti in videli smo.

Potem je prišel pred nas partizan z večjo skledo in zakričal:

"Ure, prstane, verižice, mečite tu noter!. Če bo kdo karkolizadržal, bo ustreljen!"

Moj sosed je snel uro z roke, jo spustil ob nogi na tla in stopil nanjo. Gorje, da bi ga kdo partizanov opazil, ne bi ga bilo več.

Sledila je komanda: *"Prva vrsta dva koraka naprej! Levo krug!"*

Stali smo si nasproti. Dva partizana sta prinesla odejo in šatorsko krilo in razgrnila ločeno pred nas.

Sledila je komanda: *"Vse iz žepov zmečite na deko ali krilo. Žepe obrnite narobe. Če najdemo pri kom samo šivanko, bo na mestu ustreljen! Ste razumeli!"*

Metali smo denarnice, slike, dokumente, robce, cigarete, nalivna peresa, doze, vžigalnike...

Partizana sta vse zavila skupaj in odnesla precej vsebine.

Stati moramo mirno, sonce pripeka. Več jih omedli od vročine, izčrpanosti, ran in izgube krvi. Sesedajo se kakor ustreljeni na tla.

Soseda ga morata dvigniti in držati pokonci, četudi je njima samima slabo.

Vse to je trajalo do popoldneva, ko so nam dovolili, da se gibljemo, toda samo v meji dvorišča.

Drugi dan pozno popoldne so prignali na zgornje dvorišče naše oficirje, obvezane kot mumije. Kaj naj to pomeni? Samo oči zro iz povojev! Pa jih menda niso razrezali---

Kar nekaj časa so jih v dveh vrstah pustili stati na soncu. Bilo je strašno. Slutili smo, da nam nekaj naročajo. Iz civilne barake se je utrgal klic nedolžnega otroka: "Atiiii!"

Potem jih je partizan nagnal "trčečim korakom" okoli barake.

Čudno, kje so dobivali moč, da so stali pokonci!

Že pod večer je partizan komandoval: "Mirno! Na levo!"

"Momije" razbitih častnikov so se obrnile in se izgubile za barako.

Mi na dvorišču smo ostali z odprtimi usti...

Čez nekaj minut, vendar tisto "nekaj" je bila večnost vprašanja brez odgovora "Kam?"

Za barako je zadrdral dolg rafal.

Samo spogledali smo se. Iz zadavljenih grl ni bilo glasu...

Zvečer se moramo poleči v vrstah po tem bodečem šodru, dva metra od ograde.

"Ponoči bo tod okrog vozil pancer", se norčuje stražar.

I. junij - sobota.

Ko se vzbuja sonce, stražar ježno zatuli: "Diž se raja!"

Vstanemo premrli nočne rose, se pretegujemo in čakamo, kaj bo sledilo. Cel dan postajamo po tem nerodnem kamenju.

Govorjenja je malo, vsi smo zamišljeni in razočarani do smrti.

"Kako se je moglo to zgoditi---?"

Bili smo vsi pomešani, skoro nobenega ne poznam. Spominjam se jih samo nekaj: Oblak Franc (Bržnikov France) iz Šentjošta, Žgajnar Anton (Totajev Tone) iz Lipoglava, Suhadolc (Zelov) iz Šujice. Zdi se mi, da so vsi tisti, ki sem jih poznal, odšli z jutranjim transportom na Podrožčco, ne vem.

Popoldne pride med nas neki partizanski oficir z bolničarko. Na rokavu ima trak z rdečim križem. Sprehajata se med nami in ogledujeta. Lahko sta gledala mnogo okrvavljenih in zabuhlih vendar videla nista nikogar. Ko partizan pride do mene, me ogleduje in me vpraša: "Si ti civil?" ker imam civilne hlače.

"Ja", mu odvrnem,

"Potem pa pojdi z mano", mi reče in odvede v barako k civilom.

Spet sem imel srečo. Spal bom v baraki na deskah. Soba je bila že polna.

Zvečer dobimo civilni prvič večerjo, nekaj juhi podobnega. Samo, da je nekaj toplega. Od ponedeljka zjutraj do sobote zvečer je kar dolgo biti brez hrane in vode.

(Nadaljevanje v prihodnji številki).

Tito in Kardelj sta ugotovila, da je slovenski narod zanič in ga je treba menjati. Zato so njuni partizani pobili več kot 30 tisoč sonarodnjakov, kar je tragično zločinsko za takrat milijonski narod. Slovensko ljudstvo pa takega početja, zdaj, ko bi ga lahko, sploh ne obsoja. Zgraža pa

se, da naj bi čilski general Pinochet pospravil tri tisoč ljudi iz svojega 13milijonskega naroda in navija za linčanje Pinocheta.

Doma pa danes nekatere še živeče krvnike nagrajujejo s privilegijami pokojninami in jih celo vodijo v parlament.

Prepričan sem, da komunistične ideje in komunizem lahko primajo le pri primitivnih, nekultiviranih, zaostalih narodih. In v Sloveniji smo dolgo gojili ali trpeli naš socializem, (reci zločinski komunizem) ki so ga diktirali in krvavo izvajali tisti, ki še danes vodijo slovenski narod za nos.

Nikoli ne bom verjel, da je lahko komunist spoštovanja vreden!

Obstajata le dve vrsti komunistov: Prvi iz "smetane naroda", ki so oblastiljeljni, hinavski, lažnjivi, zahrbtni premetni, grabežljivi, sadistično kruti, nevarni "tovariši" in drugi iz baze, ki so neumni, neuki, hlapčevski, ki obožujejo prve in jim brez mozga zvesto služijo.

Obe vrste "tovarišev" (danes gospodov), že nekaj časa dobro uspevata in tudi za naprej dresirata svoj naraščaj.

Ti oblastni komunisti, ki se danes izražajo za razne liberalce, združeno listje itd. Pa imajo podporo tudi v naivnem narodu, ki je piškav, ki noče in ne zna misliti s svojo glavo.

In, da ne bom samo pesimist, vam povem, da je še nekaj Slovencev, "ki dobro v srcu mislijo", tako doma, kot na tujem, ki so daleč od balkanskih navad, ki so znali vsrkati tudi lepe življenjske manire, katere jih vodijo tudi v trenutkih nerazpoloženja, da ne zapadejo v gnusobo zmerjanj in očitkov v prostaških besedah po večini v jeziku juga.

Hvala Bogu, da še ni konec slovenskih dni!

Partizani proti slovenski samostojnosti.

V delu slovenske oblasti vlada prepričanje, da osamosvojitveni

posebna vrednota. Še več, dan državnosti skušajo premakniti za 50 let nazaj, kar je zgovorno prikazala partizanska slovesnost

v Velenju, kjer je bil na vabilu nanjo podpisan predsednik Zveze združenih borcev, organizacije, ki je leta 1991 odločno nasprotovala slovenski osamosvojitvi iz skupnega balkanskega kotla.

Vida Kocjan je kazenskemu senatu v svojo obrambo predložila dva objavljena teksta, ki dokazujeta, da je bila partizanska organizacija proti osamosvojitvi Slovenije.

Občinski partizanski odbori v Mariboru, Rušah, Pesnici in Ormožu, so objavili skupno izjavo, kjer stoji med drugim:

"Borci so glasovali na plebiscitu za suvereno Slovenijo, ne pa za odcepitev in, da se zavzemajo za skupnost suverenih republik.

V knjigi Danila Slivnika "Sto osamosvojitvenih dni", je izjava bivšega predsednika predsedstva Slovenije Janeza Stanovnika, kjer pravi, da bi bila odcepitev Slovenije samomor.

Če smo v Sloveniji že začeli z demokracijo (Jančarjeva iznajdenka), lahko z demokracijo vsaj končamo, vendar na vse je velik dvom.

Ob slovesni prisegi novega ameriškega predsednika Georges Walkerja Busha, so prevajalci na Kolodvorski zadnji del Busheve prisege z vzklikom "God bless you!" - Bog Vas blagoslovi, preprosto odrezali.

Podobno se je zgodilo junija 1999 na kongresnem trgu z Bill Clintonom.

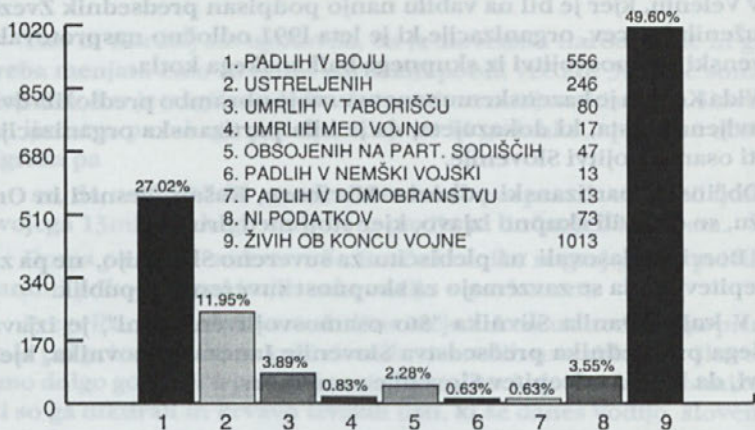
Kaj vse je še mogoče v Sloveniji!

Po podatkih zavoda za pokojninsko in invalidsko zavarovanje je bilo septembra 1999 v Sloveniji 51.866 užívalcev pokojnin iz vrst komunističnih revolucionarjev (!) Od vse te "tovarišije" je bilo 716 nosilcev partizanske spomenice.

Na pokojninskem zavodu pravijo, da je bilo do kapitulacije Italije 1943 vsega 25.660 partizanov (!) Od tedaj naprej, do konca vojne pa 25.490 (!)

Maček je dejal, do so zato ob koncu vojne poklicali na pomoč Sovjete in vse internacionalne rdeče brigade, ker jih je bilo strah

USODA BORCEV (1941-1945)



Podatki: Ivan Križnar: „Socialna in politična pripadnost slovenskih partizanov“.

15.000 Slovenskih domobrancev!

Uboga mati Slovenija!

Ali te je že kdaj kdo tako goljufal in izkoriščal, kakor to delajo že več kot pol stoletja "prijatelji Sovjetske zveze"?

Slovenci smo tako edini, da gremo spet v "enoumje",

Imamo: predsednika države - komunista Kučana,
predsednika vlade - komunista Drnovška,
predsednika parlamenta - komunista Pahorja,
ustavnega sodnika - komunista Ribičiča,
državno tožilko - komunistko Cerar,
ljubljsko županjo - komunistko Potočnik,
upravnika Radio-TV . komunista Kocijančiča,
glavni slov. dnevnik - komunistično Delo.

Z eno besedo, vsa odgovorna mesta so v rokah "delovnega ljudstva" - "graditeljev boljšega vika".

"Spomeničar"

Izšla je knjiga arh. Marjana Eiletza,

"Moje domobransvo in pregnanstvo"

v založbi Celjske Mohorjeve družbe.

V zanimivem pripovednem slogu Eiletz opisuje kako je doživljal v Celju, kjer je živela družina začetek vojne, nemško zasedbo, izgon na Hrvaško in končno pristanek v Ljubljani, kjer je oče dobil zaposlitev, kot funkcionar politične SLS.

Doživljal je nemško nasilje na Štajerskem, kot doraščajoč, dobro situiran mladenič, ki je verjetno slišal tudi o sovjetskih grozotah in sploh komunizmu, kateri se je pri nas predstavil po Hitlerjevem napadu na Stalina kot "Osvobodilna fronta", zato je verjetno tudi on zapadel lažni propagandi, da je izjavil:

"Če bi bil na Štajerkem ali Gorenjskem, bi bil partizan."

Eiletz tedaj še ni vedel, da je komunizem povsod isti in da ima več obrazov, usta polne laži, za pasom pa vedno pripravljen revolver.

V t.im. Ljubljanki provinci je Eiletz spoznal v praksi partizanske krvave metode nasilja, laži in nesramna sprenevedanja. Po italijanskem razpadu se je pridružil domobrancem.

"V domobranstvu se je izoblikoval občutek, da se borijo proti največjemusovražniku slovenskega naroda - internacionalnem komunizmu," je dejal avtor.

Doživljal je zmage, smrti in drzne napade. Po tretjem maju pa se je tudi on podal na pot v neznano.

Zanimiva je njegova kritična presoja odločilnih dogodkov slovenskih politikov in domobranskega vodstva ob tretjem maju 1945.

Izrazil je tudi misel o narodni spravi, katere pa mora biti podlaga: Pravica, resnica, priznanje krivde in odpusčanje.

Knjiga je pomemben doprinos k resnici revolucijskega časa.

Kondor.

BORCI IN NAROČNIKI PIŠEJO

Dragi urednik! - Bog naj te ohrani pri dobrem zdravju še dolgo da boš korajžno, kot do sedaj še naprej odkrival komunistične zločine in laži, da bo končno zmagala pravica in resnica.

F.y M., USA

Dragi urednik!

Prilagam ček za 100 .- dolarjev, kar naj poravna naročnino.

Tabor prejemam redno in ga tudi redno berem.

Čestitam Vam k velikemu trudu, ki ga vlagate, da Tabor še izhaja.

Čudim se Slovencem v domovini, da so raje podprli krivce bratomorne vojne in povojne diktature.

Slovenska "demokracija" prenese vse in ji ni mar bodočnost naroda.

Mi zunaj ne bomo tega nikdar razumeli, ne odobrili.

Zadovoljne božične praznike in vse najboljše za prihodnje leto!

M.G., Anglija

Spoštovani!- Pred dnevi sem od svojega prijatelja ter člana Bajukove Nove Slovenije v roke dobil revijo Tabor, ki izhaja med Slovenci v Argentini. Vsebinsko mi je bila zelo všeč, zato sem se odločil, da bi postal njen naročnik.

Kot prvo pa me zanima cena letne naročnine s poštnim stroški ter pristopni pogoji. Da bi se v prihodnje sporazumevali, vam spodaj posredujem tudi svoj elektronski naslov.

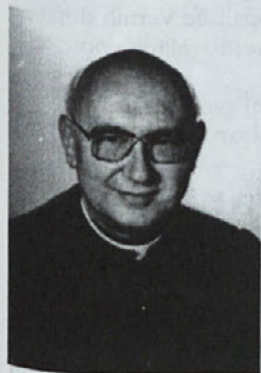
V prihodnje sem se pripravljen dopisovati tudi z mladimi Slovenci, živječimi v Argentini, s čimer bi se utrdile naše vezi, Vaši otroci pa bi imeli možnost utrditi se v materinščini.

Za Vašo naklonjenost se Vam prav lepo zahvaljujem in Vas lepo pozdravljam!

B.B. Slovenija

benjaminbezek@hotmail.com

Prelat Jože Škerbec



Dne 3. januarja je odšel veliki naš prijatelj. Rev. Škerbec je bil delegat dušnih pastirjev in duhovni vodja argentinsko-slovenske skupnosti.

Bil je "ljudski" duhovnik, ki je znal prisluhniti duši človeka vsakdanjih skrbi. Prelat ni nikoli iskal "statusa" med rojaki, prav zato je bil spoštovan in priznan.

Bil je eden nas.

Prijateljsko je znal svetovati, toda nikoli karati, ali se postavljati za "pravičnega sodnika".

Pokojni gospod Škerbec je bil velik duhovnik in Slovenec!

Posebno vidna pa je bila njegova ljubezen in skrb za mladino, bolnike in ostarele. Rad se je družil z mladino v šolah, na sestankih in prireditvah in rad je zahajal v starostni Rožmanov dom!

Za vsakega je imel prijazno, vzpodbudno besedo prijatelja.

Dragi gospod prelat Jože Škerbec v večnost smo Vam hvaležni!

DSPB - Tabor - in Rožmanov dom.

Jože Boh

Rojen je bil v Dolenjih Lazah, občina Ribnica na Dolenjskem. 20. nov., 1925. Ko je bil star 17 let je skupaj z očetom pristopil k Vaškim stražam v Brežah.

Starejši brat France pa je bil v internaciji na otoku Rabu. V septembru 1943, ko je posadka Vaške straže odhajala na Turjak, je Jože izgubil zvezo. Po tavanju se je znašel na Primorskem blizu Trsta, kjer so ga prijeli Nemci, ga utaknili v svojo vojaško suknjo in poslali na rusko bojišče, kjer je bil ranjen, nato pa poslan na italjansko fronto.

Ob koncu vojne so ga zajeli italjanski partizani in ga izročili po čudnem naključju Angležem v ujetništvo. Po treh mescih se mu je posrečilo priti v begunsko taborišče Servigliano. Tu je bil do leta 1947, nato pa se je podal v begunsko taborišče v Spittalu, Avstrija, kjer je bila njegova družina. Leta 1949 je družina emigrirala v Ameriko, Jože pa je počakal svoje dekle Zalko Rus, ki je prišla iz Slovenije. V Avstriji sta se poročila, nato pa oba emigrirala v Ameriko.

Zaposlen je bil pri železnici New York Central kot električar in je delal 30 let do upokojitve leta 1992. Ta čas je bil tudi operiran na srcu in se mu je stanje vedno slabšalo. V mesecu novembra 18. 2000 mu je umrla žena Zalka. V februarju na svečnico se je tudi on poslovil. V pogrebnem zavodu so se poslovili člani Tabor DSPB z molitvijo. Ob krsti je bil postavljen domobranski prapor in venec organizacije. Mašno opravilo je bilo v cerkvi St. Jeroma. Pogrebni sprevoz se je razvil na pokopališče Vernih duš.

Tu v Clevelandu zapušča brata Franceta in sestro Marijo poročeno Petelin v Colombusu pa brata Ivana.

Počivaj v miru dragi Jože, v tej novi domovini svobode.

Tabor DSPB - Cleveland

Matevž Hočevnar

Rojen je bil v vasi Hruševka, župnija Šmartno v Tuhinju, Slovenija, dne 21. septembra 1910. Umrl je dne 26. februarja 2001 v St. Augustine negovališču.

V družini se je rodilo 14 otrok. V Sloveniji zapušča sestro Amalijo poročeno Hribar in Angelo poročeno Brnec z družinama ter sorodstvo tu v USA, Canadi in Avstraliji.

Zaposlen je bil kot strojnik pri Motch Corp. do svoje upokojitve. V kraljevini Jugoslaviji pa je bil letalski mehanik.

Bil je član več slovenskih društev tu in ko se je ustanovila organizacija Tabor DSPB je takoj pristopil.

V pogrebnem zavodu so se poslovili od pokojnika člani Tabora z molitvijo. Venec in domobranski prapor je bil postavljen ob krsti. Pri molitvi so sodelovala tudi druga slovenska društva. Pokopan je na pokopališču Vernih duš.

Spominjali se te bomo dragi Matevž, mirno počivaj v tej novi deželi.

Tabor DSPB - Cleveland

Janez Jelenc

Po dolgi in hudi bolezni nas je zapustil naš dobri mož, oče, dedek in pradedek ter odšel po plačilo k Bogu Očetu.

Janez se je pridružil svojim bratom in soborcem, domobranskim bataljonom, ki so ga sprejeli z odprtimi rokami, kajti vseskozi je ostal ponosen domobranec, zvest idealom skupne borbe za blagor domovine.

Janez je bil vedno globoko zaveden Slovenec, pripravljen za vsako delo ohranjanja in rasti slovenske skupnosti na tujih tleh. Bil je zvest naročnik domobranskega glasila Tabor.



Rojen je bil 28. avgusta, 1914 v zavedni krščanski družini v Velikih Laščah.

Oče, globoko veren mož, je bil župan, ugleden in spoštovan daleč naokoli. Pokojni Janez je imel še tri brate in pet sester.

Ob koncu vojne so se tudi sestre umaknile pred nasiljem komunistov, prestale dolgo pot begunjstva, tragiko Ljubelja in končno dosegle Dravo v Borovljah, kjer naj bi bilo konec njihovega dolgega križevega pota...

Pa se je začel znova, še hujši in težji z vsemi vzvodi partizanskega sadizma.

Ker so bile pač skupina samih deklet, so jih "osvoboditelji" zajeli ter jih v vsej poživljenosti odgnali v svoje koncentracijsko taborišče v Šent vidu nad Ljubljano.

Po zasramovanju in lažnih obdolžitvah, po prisili rdečih sodnikov, jim vendar niso mogli dokazati drugega kot, da niso komunistke. Za ta "greh" so bile obsojene na šest mesecev težkega dela z vsem, kar je po rdeči justiciji temu pripadalo. Domov so se vrnile bolne in obnemogle.

Trije Janezovi bratje so bili prav tako domobranci in vrnjeni iz Vetrinja.

Janez ni šel z njimi, ker je bila najina poroka en teden preje, 21. maja, v Vetrinjski cerkvi. Poroka je bila nameravana za ta datum, v Ljubljanski stolnici. Odhod v begunjstvo je imel tudi svoj blagoslov poroke v naši koroški zemlji, zibelki slovenstva. Ravno poroka je nama prihranila vso tragiko ki so jo prestali naši mučenci.

Iz Koroške sva šla v Italijo, Monigo, Servigliano, kjer se je nama rodil prvorojenec Janez.

Po treh letih begunjskih taborišč sva emigrirala v Argentino. V Buenos Aires sva prišla z ladjo Santa Cruz 21. januarja 1948. Naselili smo se na severnem predmestju v Martinezu, kjer se je rodil drugi sin Matej, danes tudi že pokojni.

V avgustu istega leta je šel Janez s skupino obrtnikov na jug v Mar del Sud in tam prevzel vodstvo mizarske delavnice.

V Mar del Sud sta se rodili še dve hčerki, Kristina in Majda.

Po desetih letih smo se preselili v letoviško mesto Miramar, kjer je Janez odprl lastno mizarsko delavnico. Z vestnim delom ob vestnih delavcih, rojakih, je delavnica napredovala in zaslovela po slovenskem poštenem, vestnem delu ne samo v mestu Miramaru, temveč tudi v letovišču Mar del Plati in Buenos Airesu.

V Miramar smo uvideli potrebo, da se družimo in se ohranjamo Slovenci ter, da preskrbimo našim otrokom tisto osnovno, potrebno zavest Slovencev.

tva in vere. Ustanovili smo Slovenski dom in sobotno šolo.

Janez je bil izvoljen za predsednika naše skupnosti. Z veseljem je poučeval mladino v sobotni šoli ter predstavljal ob raznih priložnostih našo skupnost s prepričljivim govorom, polnim ljubezni in ponosa do naše domovine tam daleč in do vsega slovenskega na tujih tleh.

Ko je prišla njegova ura, po trpljenju dolge bolezni, je umiral lepo duhovno pripravljen.

Skozi ves mesec ga je dvakrat na dan obiskaval misijonar Peter Opeka. Tudi družina smo bili ob njem v molitvi in deležni blagoslova našega velikega misijonarja.

Dne 19. januarja je prenehalo biti njegovo dobro, blago srce. Misijonar Peter mu je zaprl oči.

Pogreb je bil naslednji dan s sv. mašo, kjer je Janezu spregovoril v slovo naš prijatelj Peter. Njegove besede so segle v našo dušo, ki je potrebovala tolažbe in solz. Na pokopališču smo se poslovili od našega dragega Janeza z pesmijo "Marija mati moja - -"

Tem potom čutim dolžnost vse zahvale našemu velikemu prijatelju misijonarju Petru, vsem dobrim Slovincem iz Miramara ter vsem prijateljem in letoviščarjem iz Buenos Airesa, ki ste nam stali ob strani, kropili pokojnika in ga spremili na zadnji poti.

Lep pozdrav

Kristina Jelenc

DAROVALI SO

Tiskovni sklad:

Križman Marija	\$ 10.-
Pust Dragica	\$ 5.-
Dovič Milena	\$ 5.-
Pfeifer Ciril	\$ 10.-
Sladič Marija	\$ 30.-
N.N.	\$ 10.-
Ratko Šušteršič	\$ 30.-
France Erpič	\$ 20.-
Martin Globočnik	\$ 50.-
Franjo Mejač v spomin na domobrance 22,čete	\$ 20.-

Irena Kunovar v spomin
na moža Ivana Kunovar \$ 20.-

Rožmanov dom:

Pfeifer Ciril.....\$ 50.-
Dano Šerko.....\$ 30.-

**Prisrčna hvala
vsem darovalcem.**

**Naj dobri Bog Vam povrne
v sreči, uspehu in zdravju.**

VSEBINA

Pismo Slanca Radota ing. Francu Grumu	49
Ob izidu zadnjih volitev v Sloveniji - Kondor	51
„Pustite me prosim vsaj, da bo rojen otrok...!“	52
Demokracija brez obračuna s preteklostjo v Sloveniji ne bo	56
Kazenski zakonik	58
Svečana izjava pod prisego - Frank Kreže	60
17. maj, 1942-2001 - Nacionalna ilegala - Korak v pravo smer	62
Kaj pa druga plat	63
Spomini domobranca Kokalj Janeza	68
Komunistična kolaboracija - Občan	73
Spomin bolečine - Drčar	74
Pokončanje borcev - Ratko Šušteršič	75
Zadnje sonce - France Balantič	76
Zakaj---? - Korošec	77
Še o usodi slovenske ljudske pesmi - Angelos Baš	78
Človek, ki je reševal življenja	79
Slovenija pravna država - ? - Janez Markeš	80
Zavezniški padalci pri slovenskih četnikih - P. Borštnik ..	81
Spomini na tiste dni - Sušnik	83
MNENJA IN DEJSTVA	89
Izšla je knjiga arh. Marjana Eiletza, „Moje domobranstvo in pregnanstvo“ - Kondor	91
Borci in naročniki pišejo	92
ODŠLI SO	93
DAROVALI SO	96

Hurlingham
Sucursal
Correo
Argentino
(Bs. As.)

TARIFA REDUCIDA
Concesión N° 1596

FRANQUEO PAGADO
Concesión N° 2619

„Kjer rod je moj,
kjer sin je tvoji,

tam si, Slovenija!

**PARIZ,
FRANCIA**

